

– 3. Artikel 4, tweede, vierde en zesde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Art. 7. Indien met betrekking tot een zelfde inrichting naast een rapport tevens een of meer arbeidsveiligheidsrapporten als bedoeld in artikel 2.2b van het Arbeidsomstandighedenbesluit moeten worden ingediend, dienen de onderscheidene bestuursorganen bij wie de betrokken rapporten moeten worden ingediend, hun activiteiten met betrekking tot de beoordeling van die rapporten zoveel mogelijk op elkaar af te stemmen.

Art. 8. Op een inrichting die is gelegen op of deel uitmaakt van een bij de krijgsmacht in gebruik zijnd terrein, voor zover er gegevens in het geding zijn waarvan de geheimhouding door het belang van de veiligheid van de staat is geboden, zijn de artikelen 1 tot en met 7 van toepassing met dien verstande dat:

a. Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties in plaats van burgemeester en wethouders optreedt in de artikelen 3, eerste, en vierde lid, aanhef en onderdeel d, en vijfde lid, 4, 5, eerste, vierde en vijfde lid, 6, eerste en tweede lid, en 9;

b. Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties een exemplaar van het rapport, naast de in artikel 3, vierde lid, genoemde functionarissen en bestuursorganen, zendt aan burgemeester en wethouders van de gemeente waarin een inrichting als bedoeld in de aanhef van dit artikel is gelegen.

Art. 9. – 1. Totdat het hoofd of de bestuurder van een inrichting ingevolge artikel 28 van het Besluit risico's zware ongevallen 1999 voor de eerste keer een veiligheidsrapport heeft ingediend, kunnen burgemeester en wethouders hem in afwijking van artikel 3, tweede lid, verzoeken een rapport over te leggen.

– 2. In een geval als bedoeld in artikel 5, eerste lid, dient het hoofd of de bestuurder, bedoeld in het eerste lid, in afwijking van artikel 5, tweede lid, een gewijzigd rapport over te leggen.

Art. 10. Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag waarop artikel 13 van de Brandweerwet 1985 in werking treedt.

Art. 11. Dit besluit kan worden aangehaald als Besluit bedrijfsbrandweren.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden ge-

zonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 17 januari 1990

BEATRIX

De Minister van Binnenlandse Zaken,

C. I. Dales

Uitgegeven de twintigste februari 1990

De Minister van Justitie,

E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

§ 1. INLEIDING

In artikel 13 van de Brandweerwet 1985 (*Stb.* 87) is aan burgemeester en wethouders de bevoegdheid toebedeeld de aanwezigheid van een bedrijfsbrandweer voor te schrijven voor inrichtingen die in geval van brand of ongevallen bijzonder gevaar kunnen opleveren voor de openbare veiligheid. Artikel 13 is echter nog niet in werking getreden. (*Dit artikel is met ingang van 1 maart 1990, KB van 19 januari 1990, Stb. 1990, 81, in werking getreden, bew.*) Deze bepaling zal pas in werking treden, nadat de in het tweede lid (*bij wet van 10 juli 1995, Stb. 1995, 431, vernummerd tot derde lid, bew.*) bedoelde algemene maatregel van bestuur is vastgesteld. Daarin dient te worden bepaald, welke inrichtingen door het college van burgemeester en wethouders kunnen worden aangewezen, welke eisen aan het personeel en het materieel kunnen worden gesteld en dienen nadere regels te worden gegeven betreffende de wijze van totstandkoming van een aanwijzing. Met het onderhavige Besluit bedrijfsbrandweren wordt hieraan uitvoering gegeven.

Bij het opstellen van het besluit is een drietal uitgangspunten gehanteerd. Allereerst is, zoals blijkt uit de door mij gegeven omschrijving van het begrip 'bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid' (zie de toelichting op artikel 3), een relatie gelegd tussen de verantwoordelijkheid van burgemeester en wethouders voor de brand- en ongevalsbestrijding in de gemeente en de aan een inrichting op te leggen verplichting tot het hebben van een bedrijfsbrandweer. Hieraan ligt de gedachte ten grondslag dat er grenzen

zijn aan hetgeen van de overheid op het vlak van de repressieve brandweezorg kan worden verwacht. Het is immers onmogelijk dat de overheidsbrandweer haar organisatie op de ergste calamiteit afstemt. Daar komt bij het feit dat de overheidsbrandweer haar organisatie op de ergste calamiteit afstemt. Daar komt bij het feit dat de overheidsbrandweer een bepaalde tijd nodig heeft om ter plekke te komen. En is er de overweging dat daar waar een bedrijf risico's doet ontstaan die uitstijgen boven het risico dat de gemeente in het algemeen bedreigt, dit bedrijf zelf ook verantwoordelijkheid draagt om een brand of ongeval te helpen bestrijden.

Op de tweede plaats is ervan uitgegaan dat de totale inspanning in Nederland op het gebied van de bedrijfsbrandweren niet drastisch behoeft te veranderen. Ik wijs in dit verband op het feit dat, naast de gevallen dat bedrijven op vrijwillige basis over een brandweer beschikken, reeds op grond van verschillende andere wetten dan de Brandweerwet 1985 de mogelijkheid bestaat de aanwezigheid van een 'bedrijfsbrandweer' aan hen verplicht te stellen. Zo worden krachtens artikel 129 van de Regeling Toezicht Luchtvaart (Stb. 1978, 99), welk gebaseerd is op de Luchtvaartwet (Stb. 1958, 47), eisen gesteld aan de brandweerorganisatie op luchtvaarterreinen in de Brandweerregeling Burgerluchtvaarterreinen (Stcrt. 1985, 39). Daarnaast wordt de mogelijkheid van het voorschrijven van een 'bedrijfsbrandweer' bij voorbeeld geboden in artikel 5, elfde lid, van de Arbeidsomstandighedenwet (Stb. 1980, 664). Hierbij kan echter worden opgemerkt dat de doelstelling van de genoemde wetten een andere is dan die van de Brandweerwet 1985. Zo ziet de Luchtvaartwet op bescherming van de algemene verkeersveiligheid in de lucht en op de luchtvaarterreinen en de Arbeidsomstandighedenwet op de bescherming van de werknemers binnen de inrichting. Dat betekent dat maatregelen en voorzieningen, die in het kader van die wetten voldoende zijn, gezien vanuit de Brandweerwet 1985, waar het gaat om inrichtingen die in geval van brand of ongevallen bijzonder gevaar kunnen opleveren voor de openbare veiligheid, niet per definitie toereikend hoeven te zijn.

Tenslotte heb ik mij bij het opzetten van dit besluit laten leiden door de algemeen levende wens om het bedrijfsleven geen onnodige lasten op te leggen. (...)

§ 2. HOOFDLIJNEN VAN DE REGELING

Het opleggen van een verplichting over een bedrijfsbrandweer te beschikken vindt plaats, indien een inrichting in geval van brand of ongevallen bijzonder gevaar kan opleveren voor de openbare veiligheid. Omdat niet vooraf in concreto is aan te geven welke inrichtingen een dergelijk gevaar opleveren, zijn in artikel 2 van het besluit de categorieën bedrijven aangegeven, die daarvoor in aanmerking komen. (...)

Het besluit geeft in aanvulling op hetgeen in artikel 13, eerste lid, van de Brandweerwet 1985 is bepaald, regels over de procedure van de totstandkoming van een aanwijzing. Allereerst verzoeken burgemeester en wethouders een inrichting, welke valt onder één of meer van de hiervoor genoemde categorieën en waarvan zij vermoeden dat deze bij brand of ongevallen een bijzonder gevaar kan vormen voor de openbare veiligheid, een rapport inzake de bedrijfsbrandweer op te stellen. In dit rapport dienen naast een beschrijving van een tweetal algemene, een beschrijving van drie specifieke aspecten te worden verstrekt die noodzakelijk zijn om bedrijven te kunnen selecteren, beoordelen en aanwijzen.

Na toezending van het rapport aan het college van burgemeester en wethouders, geeft dit college, alvorens het besluit tot aanwijzing van een inrichting over te gaan, (...) *(de in artikel 3, vierde lid, genoemde functionarissen en bestuursorganen, bew.)* de mogelijkheid over een aanwijzing te adviseren. Vervolgens hoort het ook het hoofd of de bestuurder van de inrichting. Indien burgemeester en wethouders op grond van het rapport, het horen en de adviezen van de eerder genoemde personen tot de conclusie komen dat een inrichting inderdaad een bijzonder gevaar kan vormen voor de openbare veiligheid, wordt deze vervolgens als bedrijfsbrandweerplichtig aangewezen. Van het opleggen van een dergelijke verplichting kan worden afgeweken, indien uit de rapportage blijkt dat het aanvankelijk vermoeden dat een inrichting een bijzonder gevaar oplevert, niet juist is. Die situatie zal zich voordoen indien de inrichting, hoewel schade-effecten tot buiten het bedrijf mogelijk zijn, geen schade veroorzaakt die relatief groot is.

Bij de aanwijzing bepalen burgemeester en wethouders tevens welke eisen aan het personeel en ma-

terieur van die brandweer gesteld worden. Deze eisen, welke limitatief opgesomd staan in artikel 4, vijfde lid, van het besluit, hebben zowel betrekking op de kwalitatieve aspecten als op de omvang.

§ 3. DEREGULERING

(...)

V. Gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling en voor bedrijfsleven, burgers en non-profit instellingen

Ingevolge het Besluit bedrijfsbrandweren zouden bedrijven met een aantal kosten kunnen worden geconfronteerd. Allereerst kan het voorkomen dat een bedrijf dat nu nog niet over een brandweer beschikt, op grond van dit besluit als bedrijfsbrandweerplichtig wordt aangewezen. Daarnaast kan zich de situatie voordoen dat een bedrijf reeds een brandweer heeft, maar dat deze niet voldoet aan de door het college van burgemeester en wethouders bij de aanwijzing gestelde eisen inzake personeel en materieel. In dat kader zou bedoeld college bij vaststelling van de eisen een bedrijf bijvoorbeeld kunnen verplichten dat het blusmaterieel van zijn brandweer is afgestemd op dat van de overheidsbrandweer. Tot slot kan het opstellen van een rapport inzake de bedrijfsbrandweer kosten met zich mee brengen.

Uit onderzoek dat is verricht met het oog op het redigeren van de bijlage, waarop wordt ingegaan in punt VI van deze paragraaf, is gebleken dat de invoering van dit besluit geen verstrekkende financiële gevolgen voor het bedrijfsleven zal hebben. Allereerst zal het hier gaan om een beperkte groep van bedrijven. Immers het criterium voor aanwijzing is dat de inrichting in geval van brand of ongevallen bijzonder gevaar kan opleveren voor de openbare veiligheid. Dat betekent dat, naast uiteraard het fabricageproces, de aanwezigheid van gevaarlijke stoffen en de omvang van de overheidsbrandweer, de ligging van de inrichting van groot belang is (dicht bij bebouwing, andere bedrijven, openbare wegen en dergelijke). Deze combinatie van factoren beperkt de omvang van de aan te wijzen groep. Naar verwachting zal ongeveer een honderdtal bedrijven onder de werkingssfeer van dit besluit vallen. Bovendien zal het binnen de groep van bedrijven waaraan gedacht wordt, ui-

terst zelden voorkomen dat een bedrijf nog een organisatie van de grond af moet gaan opbouwen. De meeste bedrijven die als bedrijfsbrandweerplichtig kunnen worden aangewezen, beschikken namelijk meestal reeds over een bedrijfsbrandweer, hetzij op grond van andere wetten, hetzij op basis van vrijwilligheid.

In hoeverre individuele bedrijven nog investeringen zullen moeten doen in het personeel en het materieel van hun brandweer is niet exact bekend. Allereerst omdat de eisen per inrichting zullen verschillen en deze bovendien mede afhankelijk zijn van de brandpreventieve voorzieningen die bijvoorbeeld in het kader van (...) een vergunning op grond van de brandbeveiligingsverordening zijn aangebracht. In ieder geval dienen burgemeester en wethouders ingevolge artikel 4, zesde lid, van deze regeling bij het vaststellen van die eisen rekening te houden met de voorzieningen die reeds zijn vereist op grond van de Brandweerwet 1985 en andere wetgeving, zoals de Arbeidsomstandighedenwet (...).

Overigens verwacht ik dat aanpassing van de thans bestaande situatie aan de door burgemeester en wethouders gestelde eisen slechts in een klein aantal gevallen nodig zal zijn. Ik kom tot deze conclusie omdat bij een zestal bedrijven dat bij het eerder aangehaalde onderzoek is betrokken en dat als representatief kan worden beschouwd voor de inrichtingen waar het in deze regeling om gaat, is gebleken dat in deze inrichtingen ter vaststelling van onder meer de sterkte van de bedrijfsbrandweer nagenoeg dezelfde methodiek wordt gehanteerd als verwoord in de bijlage bij dit besluit.

Gelet hierop zullen de eisen die thans op grond van bijzonder wetten aan een bedrijfsbrandweer worden gesteld, vrijwel overeenkomen met die welke door burgemeester en wethouders op grond van dit besluit zullen worden voorgeschreven.

Over de kosten die gemoeid zijn met de afstemming van het blusmaterieel van de bedrijfsbrandweer op dat van de overheidsbrandweer kan het volgende worden opgemerkt. In het merendeel van de gevallen, zo is uit het onderzoek naar voren gekomen, is er reeds sprake van een goede samenwerking tussen het betrokken bedrijf en de lokale overheid op het terrein van de brandweertzorg en de ongevalsbestrijding en is bij de aanschaf van het materieel met die samenwerking rekening gehouden. In die inrichtin-

gen waar dit niet het geval is, dient naar mijn mening afstemming van het materieel geleidelijk aan doorgevoerd te worden ten einde onnodige kosten voor betrokken bedrijven te vermijden. Overigens gaat het hier niet om al het brandweermaterieel, maar slechts om die zaken die relevant zijn met het oog op een goede samenwerking tussen beide diensten. Hierbij dient bijvoorbeeld gedacht te worden aan slangkoppelingen.

Voordat een inrichting wordt verplicht tot het beschikken over een bedrijfsbrandweer, wordt aan die inrichting gevraagd door middel van een rapport de benodigde informatie te verstrekken. Het rapport dient voldoende informatie te bevatten om een oordeel te kunnen vormen over de mate, waarin de inrichting in geval van brand of ongevallen een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid kan opleveren en de wijze waarop de bedrijfsbrandweer dient te zijn ingericht.

De verplichting tot rapportage vormt uiteraard een belasting voor het betrokken bedrijf. Er is echter op tweeërlei wijze naar gestreefd deze belasting zo gering mogelijk te doen zijn. De in artikel 3, eerste lid, onderdelen a en b, van dit besluit bedoelde algemene beschrijvingen worden eveneens gevraagd in het kader van zowel het arbeidsveiligheidsrapport als het externe veiligheidsrapport. Ten einde te voorkomen dat er dubbel werk plaatsvindt en onnodig kosten worden gemaakt, behoeven indien een of meer arbeidsveiligheidsrapporten en/of een extern veiligheidsrapport (als bedoeld in artikel 4 van het op 19 juli 1999 ingetrokken Besluit risico's zware ongevallen; het veiligheidsrapport, bedoeld in artikel 10 van het Besluit risico's zware ongevallen 1999, is in de plaats gekomen van het externe veiligheidsrapport, bew.) reeds zijn opgesteld, deze beschrijvingen niet nogmaals door het bedrijf gegeven te worden. (Bij besluit van 19 februari 2000, Stb. 2000, 108, is in artikel 3, tweede lid, bepaald dat in de gevallen waarin een veiligheidsrapport als bedoeld in artikel 10 van het Besluit risico's zware ongevallen 1999 moet worden ingediend, niet tevens een rapport inzake de bedrijfsbrandweer kan worden geëist, bew.) Die gegevens zijn immers reeds aanwezig bij de gemeente (...). Daarnaast kan het gebeuren dat in de tweede eerder aangehaalde rapporten reeds gegevens zijn opgenomen met betrekking tot die aangelegenheden, die opgesomd staan in artikel 3, eerste lid, onderdelen c tot en met e. Het besluit biedt het bedrijf

daarom de mogelijkheid in het rapport inzake de bedrijfsbrandweer daarnaar te verwijzen. Uiteraard dient hierdoor geen afbreuk te worden gedaan aan de leesbaarheid van het rapport voor burgemeester en wethouders. Een verwijzing dient op een zodanige wijze plaats te vinden dat zonder een langdurige speurtocht het voor een aanwijzing relevante feitenmateriaal daaruit kan worden gedistilleerd. Er moet immers voor worden gewaakt dat niet alleen voor het bedrijfsleven, maar ook voor de gemeente onnodige lastenverzwaring ten gevolge van de invoering van dit besluit optreedt.

Bovendien is in het kader van het onderzoek, dat aan de opstelling van deze algemene maatregel van bestuur is voorafgegaan, via een steekproef uit de groep van betrokken bedrijven geconstateerd dat de benodigde informatie voor een zeer groot gedeelte in een bruikbare vorm bij de bedrijven reeds aanwezig is. Op basis hiervan verwacht ik dat de lastenverzwaring van het bedrijfsleven ten gevolge van de rapportageverplichting gering is.

Overigens zullen de investeringen, die bedrijven op grond van deze regeling eventueel in hun bedrijfsbrandweer moet doen, voor het betrokken bedrijf ook baten met zich meebrengen. Zo zal door het snel optreden van een goed georganiseerde en geoutilleerde bedrijfsbrandweer bij een ongeval binnen een inrichting kunnen worden voorkomen dat het productieproces moet worden stilgelegd en kan tevens andere schade worden voorkomen.

VI. Varianten

(...)

§ 4. ARTIKELSGEWIJZ

Artikel 2. Uitsluitend de in dit artikel opgesomde categorieën inrichtingen komen in aanmerking voor een aanwijzing, hetgeen niet wil zeggen dat alle inrichtingen uit een bepaalde groep in de praktijk ook worden aangewezen. Het een en ander hangt af van het feit of een inrichting een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid kan opleveren.

Artikel 3, eerste lid. De eerste stap in de procedure wordt, zoals aangegeven in paragraaf 2, gezet door het college van burgemeester en wethouders. Het college verzoekt ingevolge het eerste lid van artikel 3

het bedrijf waarvan het redelijkerwijs kan vermoeden dat het bij brand of ongevallen een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid vormt een rapport op te stellen. Naar mijn mening kan er sprake zijn van een dergelijk vermoeden in de hieronder weergegeven situaties:

a. Het bedrijf wordt of is aangewezen in het kader van het aanwijzingssysteem 'Arbeidsveiligheidsrapportage'. In die situatie hoeft er overigens niet altijd een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid aanwezig te zijn. Immers een potentieel gevaarlijke situatie voor werknemers houdt niet automatisch een gevaar voor de openbare veiligheid in.

b. Het bedrijf valt binnen de categorie bedrijven, waarop het Besluit risico's zware ongevallen van toepassing is.

c. Binnen het bedrijf zijn grote hoeveelheden brandbaar, ontplofbaar en radioactief materiaal aanwezig.

d. Het gaat om een nucleaire inrichting, waarbij in geval van brand ernstige schadelijke gevolgen voor de omgeving te verwachten zijn.

In de eerder aangehaalde bijlage wordt expliciet aangegeven op welke wijze een inrichting geselecteerd wordt om een rapport inzake de bedrijfsbrandweer op te stellen.

Onder bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid versta ik in het kader van dit besluit een situatie waarbij naar het oordeel van burgemeester en wethouders als gevolg van geloofwaardige incidentscenario's binnen de inrichting, een schade in de omgeving van die inrichting kan ontstaan die duidelijk groter is dan de schade die optreedt door mogelijke ongevallen in de betrokken omgeving zelf en waarop de overheidsbrandweer is berekend.

Bij deze definitie dient een tweetal opmerkingen te worden gemaakt:

1. De situatie, die volgens deze definitie een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid vormt, veroorzaakt een risico dat uitstijgt boven het risico, waarop normaal gesproken de overheidsbrandweer is voorbereid. Overigens wordt er hier van uitgegaan dat de overheidsbrandweer is toegerust op in die omgeving normaal voorkomende ongevallen. Indien dit niet het geval is, mag dit er niet toe leiden dat burgemeester en wethouders verdergaande eisen aan de bedrijfsbrandweer stellen.

2. Het begrip 'bijzonder gevaar' is gekoppeld aan

geloofwaardige incidentscenario's. Dat betekent dat het niet gaat om de beschrijving van mogelijke ongevallen, die slechts met een zeer kleine kans van optreden denkbaar zijn, maar om mogelijke ongevallen die reëel of typerend worden geacht voor de beschouwde inrichtingen met de aanwezige preventieve voorzieningen en die door snel en adequaat optreden van een brandweer kunnen worden beheerst dan wel bestreden.

In de bijlage wordt een systematiek gepresenteerd aan de hand waarvan kan worden vastgesteld welke geloofwaardige incidentscenario's voor de beschouwde inrichting karakteristiek zijn. Tevens wordt daarin aangegeven hoe deze scenario's bestreden dienen te worden.

Vijfde lid. Wanneer het rapport inzake de bedrijfsbrandweer bij het college van burgemeester en wethouders binnenkomt, dient dit college de inhoud ervan te beoordelen op volledigheid en juistheid. De situatie kan zich voordoen dat burgemeester en wethouders twijfels daarover hebben. Het moet dan mogelijk zijn dat zij aanvullende gegevens van het betrokken bedrijf vragen. Uiteraard gaat het alsdan slechts om gegevens die in redelijkheid vereist zijn.

Terzijde zij nog vermeld dat de gegevens van het rapport inzake de bedrijfsbrandweer – naast langs andere wegen beschikbaar komende gegevens – van belang kunnen zijn voor de rampenbestrijding, in het bijzonder voor het opstellen van de (gemeentelijke) rampbestrijdingsplannen, bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Rampenwet (*thans Wet rampen en zware ongevallen, bew.*).

Bij het gebruiken van de gegevens voor dit doel – maar het geldt ook in het algemeen – moet ervoor worden gewaakt dat gegevens die vertrouwelijk aan de overheid zijn overgelegd, of gegevens waarvan de overheid het vertrouwelijk karakter kan vermoeden, hun vertrouwelijk karakter blijven behouden; die gegevens mogen niet buiten de overheid bekend worden gemaakt. In dit verband is van belang dat het rampbestrijdingsplan op grond van genoemd artikel lid niet openbaar is. Voorts wijs ik op de geheimhoudingsplicht die gemeente-ambtenaren hebben op grond van hun ambtenarenreglement, alsmede op artikel 21 van de Brandweerwet 1985 (*de geheimhoudingsplicht in dit artikel is vervallen als gevolg van het opnemen van de geheimhoudingsplicht in artikel 2:5 van de Algemene wet bestuursrecht, bew.*).

Duidelijkheidshalve zij nog vermeld dat in het Besluit bedrijfsbrandweren niet uitdrukkelijk is bepaald dat het rapport inzake de bedrijfsbrandweer niet openbaar is. Dit betekent dat ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur alle gegevens die berusten bij burgemeester en wethouders openbaar kunnen worden gemaakt, tenzij dat niet is toegestaan ingevolge de in artikel 4 van die wet limitatief opgesomde gronden. Zo blijft het verstrekken van informatie achterwege indien het betreft bedrijfs- en fabricagegegevens voor zover deze door natuurlijke of rechtspersonen vertrouwelijk aan de overheid zijn medege-deeld. De Wet openbaarheid van bestuur is evenwel niet van toepassing op informatievoorziening tussen overheidsorganen.

Artikel 4, derde lid. In principe moet elke aangewezen inrichting een eigen bedrijfsbrandweer oprichten en in stand houden. In bepaalde gevallen zal echter kunnen worden volstaan met een voor verschillende inrichtingen gezamenlijk in het leven geroepen brandweer, mits deze, indien nodig, in elke inrichting kan worden ingezet.

Vijfde lid. Het begrip bedrijfsbrandweer, bedoeld in artikel 13 van de Brandweerwet 1985, houdt in een organisatie van mensen en middelen met als doel het gecoördineerd bestrijden van branden en ongevallen op het terrein van de inrichting. De personele en materiële invulling van de organisatie en de structuur daarvan zullen van bedrijf tot bedrijf kunnen of moeten verschillen; derhalve zullen ook de te stellen eisen steeds verschillend zijn. In de bijlage, genoemd in paragraaf 3, onder VI, wordt hier nader op ingegaan.

Als één van de eisen die bij een aanwijzing aan een bedrijfsbrandweer kunnen worden gesteld, staat in onderdeel a het opleidingsniveau van het personeel vermeld. Bewust is gekozen voor het woord 'opleidingsniveau' omdat daarmee niet alleen tot uitdrukking kan worden gebracht dat een bepaald diploma van een brandweeropleiding als bedoeld in het Besluit rijksexamen brandweeropleidingen (*Stb.* 1988, 545) vereist kan zijn, maar ook certificaten van een samenstel van modules uit een brandweeropleiding, waarin specifiek de kennis en vaardigheden voor dat bedrijf zijn aangeleerd.

Een goede behartiging van de brandweezorg is van groot belang. Het verdient daarom aanbeveling dat burgemeester en wethouders bevorderen dat, gelet op de nauwe samenwerking tussen bedrijfs- en

overheidsbrandweer, het blusmaterieel (onderdeel c) van de beide diensten op elkaar is afgestemd. Dit komt bovendien de standaardisatie van het brandweermaterieel ten goede.

In onderdeel e is bepaald dat er eisen kunnen worden gesteld aan onder meer de samenwerking met de overheidsbrandweer. De inzet van de overheids- en de bedrijfsbrandweer moet op de juiste wijze op elkaar zijn afgestemd. Die afstemming is zeker ook van belang, omdat de bedrijfsbrandweer zich evenals de overheidsbrandweer heeft te richten naar het opperbevel van de burgemeester dat deze ingevolge artikel 222 van de gemeentewet (*thans artikel 173 van de gemeentewet, bew.*) heeft 'bij brand alsmede bij ongevallen anders dan bij brand, voor zover de brandweer daarbij een taak heeft'.

Ingevolge onderdeel f kunnen burgemeester en wethouders eisen stellen aan de omvang van het personeel en het materieel van de bedrijfsbrandweer. Op grond van artikel 1, tweede lid juncto derde lid, van de Brandweerwet 1985 is de gemeenteraad verplicht dergelijke eisen te stellen aan de gemeentelijke brandweer. Uiteraard moet de gemeentelijke brandweer toegerust zijn voor de in die omgeving normaal voorkomende ongevallen. De situatie dat een gemeente die minder brandweerpotentieel heeft dan waar zij gezien het gevaar voor de openbare veiligheid over zou moeten beschikken, ter compensatie van een bedrijfsbrandweerplichtige inrichting meer personeel en materieel eist dan strikt noodzakelijk is, mag zich uiteraard niet voordoen.

In de bij dit besluit behorende bijlage wordt vermeld dat bij de beoordeling van de vraag op welke wijze de brandweer van een aangewezen inrichting dient te worden ingericht, ervan wordt uitgegaan dat het brandweerkorps van de desbetreffende gemeente qua organisatie voldoet aan de normen die zijn weergegeven in de Richtlijn personeels- en materiële sterkte gemeentelijke brandweer van de inspectie voor het brandweerwezen uit 1966. (...)

Artikel 5, eerste lid. Het is niet de bedoeling dat elke wijziging of uitbreiding van een inrichting dan wel verandering van de daarin gebezigde processen door het hoofd of de bestuurder van een brandweerplichtige inrichting door middel van een rapport inzake de bedrijfsbrandweer aan burgemeester en wethouders moet worden voorgelegd. Het gaat slechts om die wijzigingen, uitbreidingen dan wel veranderingen

die bepaalde consequenties kunnen hebben voor de brandweerorganisatie en de daaraan gestelde eisen.

Artikel 8. (...) (zie de hierna opgenomen passage uit de NvT bij het besluit van 1 september 1995, bew.)

Artikel 9. (...) (zie de hierna opgenomen passage uit de NvT bij het besluit van 19 februari 2000, bew.)

De Minister van Binnenlandse Zaken,
C. I. DALES.

NOTA VAN TOELICHTING

bij het besluit van 1 september 1995, Stb. 1995, 432
(uittreksel, p. 5)

In artikel 13, eerste lid, van de Brandweerwet 1985 is aan burgemeester en wethouders de bevoegdheid toebedeeld de aanwezigheid van een bedrijfsbrandweer voor te schrijven voor inrichtingen die in geval van brand of ongevallen bijzonder gevaar kunnen opleveren voor de openbare veiligheid. Dit geldt in beginsel ook voor inrichtingen die zijn gelegen op of deel uitmaken van een bij de krijgsmacht in gebruik zijnd terrein. Bij artikel I, onderdeel C, van de wet van 10 juli 1995 (Stb. 1995, 431, bew.) is aan artikel 13 een nieuw tweede lid toegevoegd. Daarin wordt bepaald dat de Minister van Binnenlandse Zaken het bestuursorgaan is waarbij de bevoegdheid tot aanwijzing ligt bij inrichtingen die zijn gelegen op of deel uitmaken van een bij de krijgsmacht in gebruik zijnd terrein, voor zover er gegevens in het spel zijn die de veiligheid van de staat zouden kunnen schaden. Hiermee is een einde gekomen aan de uitzonderingspositie van Defensie-inrichtingen, zoals was neergelegd in artikel 9 van het Besluit bedrijfsbrandweren.

Met het oog daarop (...) regelt artikel 8 de situatie dat in bijzondere gevallen de bevoegdheid tot aanwijzing van een Defensie-inrichting als bedrijfsbrandweerplichtig niet bij burgemeester en wethouders ligt, maar bij de Minister van Binnenlandse Zaken.

NOTA VAN TOELICHTING

bij het besluit van 19 februari 2000, Stb. 2000, 108
(uittreksel, p. 7)

Artikel 28 van het BRZO 1999 (voluit Besluit risico's zware ongevallen 1999, bew.) regelt bij wijze van overgangsbepaling de tijdstippen waarop ten aanzien van bij inwerkingtreding van dit BRZO 1999 reeds bestaande inrichtingen voor de eerste keer een veiligheidsrapport moet zijn ingediend. Voor inrichtingen waarop paragraaf 3 van het oude Besluit risico's zware ongevallen dan wel artikel 5 van de Arbeidsomstandighedenwet op de dag voorafgaande aan de inwerkingtreding van het BRZO 1999 niet van toepassing was, moet uiterlijk 3 februari 2002 een veiligheidsrapport worden ingediend. Voor inrichtingen waarop die paragraaf 3 dan wel genoemd artikel 5 op genoemde dag wel van toepassing was, moet uiterlijk 3 februari 2001 het veiligheidsrapport worden ingediend.

Artikel 9 regelt bij wijze van overgangsbepaling en in afwijking van artikel 3, tweede lid, dat zolang een op grond van artikel 28 van het BRZO 1999 vereist veiligheidsrapport niet is ingediend, door burgemeester en wethouders een rapport inzake de bedrijfsbrandweer kan worden verlangd. Na wijziging of uitbreiding van de inrichting waarop artikel 28 van het BRZO 1999 van toepassing is, dient zolang geen veiligheidsrapport is ingediend, een gewijzigd rapport inzake de bedrijfsbrandweer te worden overgelegd.

Besluit rijksbijdragen bijstandskosten gemeenten en regionale brandweren

BESLUIT van 29 maart 1990, Stb. 1990, 175 houdende een regeling met betrekking tot het beschikbaarstellen van een bijdrage uit 's Rijks kas in de kosten die voor de regionale brandweren en gemeenten voortvloeien uit de interregionale en interprovinciale brandweerbijstand, zoals gewijzigd bij de besluiten van 16 december 1993, Stb. 1993, 683, en 22 februari 1994, Stb. 1994, 152.

Wij BEATRIX, enz.

Op de voordracht van de Minister van Binnenland-